

Pár všedních dnů

Vladimír Blažek

Vladimír Blažek

PÁR VŠEDNÍCH DNŮ

OBSAH

STOPAŘKA	4
LEOŠ	10
ATENTÁT	15
STAŘENKA	21
NOBELOVKA	26
MILOŠ	32
POHŘEB	39
VYDĚRAČ	44
PUBERTÁK	53
TÁPÁNÍ	57
PROMOCE	65
NÁVŠTĚVA	73
PODNÁJEMNICE	79
SKLÍPEK	86
PROBLÉM	93
DĚDEČEK	100
KRASAVICE	106
PORADA	112
KABÁT	121
ŘEŠENÍ	130
POSUNOVAČI	135
COPYRIGHT	141

STOPAŘKA

„Skáknou si do mekáče pro nákou čízu,“ oznámila, když jsem zastrčil pistoli ze stojanu do nádrže svého BMW. Zastavil jsem jí kousek za Hodonínem a myslel jsem, že pojedou nejdál do Brna. V Brně jsem se zeptal, kde chce vyhodit, protože pokračuju na Prahu. Odpověděla, že jede také do Prahy. Tuším, že kdybych řekl, že mám namířeno až do Chebu, jela by tam taky.

Když jsem jí stavěl, měl jsem nutkání se nejdříve zeptat, jestli není náhodou prostitutkou nebo fakt někam chce. Naštěstí jsem si to rozmyslel. Měl jsem z ní pocit, když se sklonila k okénku, že by klidně jako Saxana natáhla svoji ruku přes sedadlo spolujezdce až před můj obličej a dala by mi takovou facku, až by se mi zauzloval hltan s hrtanem dohromady.

Vracel jsem se domů z Maďarska rozhozený jako hovnometem po poli a zastavil jsem jí, abych měl pocit, že dělám dobrý skutek a zahnal ten děsný vztek. Včera jsem chtěl platit kartou guláš a dvě piva v restauraci a co čert nechtěl, nefungovalo zrovna spojení. Naštěstí byli ochotní přijmout platbu v eurech. Tak to bylo ještě fajn. Měl jsem však jen stoeurovku založenou v tajné kapse peněženky, rezervu pro mimořádné případy, a oni že mi můžou vrátit jen forinty. To jsem se naštvál poprvé. Co budu dělat s takovou hromadou forintů, proboha? Nic ale naděláte, nezbylo mi než souhlasit, třebaže jsem se vztekal jak Hunyady u Varny. Ráno holt zajdu do nejbližšího supermarketu a utratím je za jídlo a víno. Když jsem pak druhý den vyjel s plným vozíkem na parkoviště a dodrncal ke svému autu, zjistil jsem, že mám

vyložený zámek a tašku s laptopem v čoudu. Brilantní práce, zlaté maďarské ručičky! Dál nemá cenu mluvit. Prostě jsem byl naštváný jak jeleni na Konopišti před mejdanem u následníka trůnu.

Jako student jsem dojel stopem do Gdaňska a procestoval celé NDR. Kamiony, maluchem a trabanty. Jinak to tenkrát nešlo, bavoráci stáli jen před hotely na Václaváku. Jestli budu mít někdy vlastní auto, budu brát stopaře, byl jsem tehdy přesvědčen. Teď auto mám, chovám se ale jak papaláš jedoucí na oslavu VŘSR a stopaře moc neberu. Změnila se doba, nejen já. Díky analýze DNA už sice příliš nehrozí, že by mě nějaká stopařka nařkla z otcovství svého dítěte, ale zato mi klidně může podříznout krk na odpočívadle. Jestli ji potom policie najde nebo ne, mi už bude jedno.

Tahle by mě mohla také podříznout, napadlo mě. Byla sice drobná a štíhlá jak prkenice před výplatou, ale na to není třeba příliš síly.

Za tu dobu, co jsme spolu jeli, jsem se o ní nic nedozvěděl. Neměla zájem si povídat a mně to konečně ani nevadilo. Mohl jsem ji ošacovat jen podle vzhledu. Věk měla na studentku před maturitou, ale pochybuji, že někde studovala. Spíš bych si dokázal představit, že se právě vrací z metalového koncertu a jede hned na další nebo že jen přelétá z jednoho sabatu čarodějnic na druhý. Byla celá v černém a střídavě mi připomínala Morticii a Wednesday Addamsové. Na krku jsem zahlédl velkou kórku, která se táhla až kdovíkam a kterou jsem ale neměl čas identifikovat, v obočí dvě kuličky piercingu. Třetí se pak zablýskla na špičce jazyka. Prý je to vzrušující při líbání. Kde budou další? Prikázal jsem si o tom raději nepřemýšlet. Na zadní sedadlo hodila jen malý batůžek a koženou bundu. Pak nasedla, jakoby do takových bavoráků sedala denně, připnula si pás a do uší strčila sluchátka

od mp3. Uvědomil jsem si, jak krásně ladí s mým černým vozem. Tvářila se však kysele a pochopil jsem, že takovými snoby jako já v zásadě opovrhuje a že by si raději sedla za Bruce Willise na Harley Davidson. Ale on je už také starý dědek a u Hodonína ho sotvakdy stopne.

Měl jsem dotankováno a zapláceno a ona pořád nikde. Popojel jsem tedy před „Mekáč“, vypnul motor a čekal. Připadal jsem si jak osobní řidič a bodyguard anglické královny. Fajn, jsem v klidu.

„Byla tam děsná fronta,“ posadila se a začala si strkat do hlavy ten nejtlustší cheesburger, co jsem kdy viděl. Co s ní budu dělat, až si vyhodí čelist?

Nastartoval jsem, sešlápl plyn a rozjeli jsme se. Všimla si, že se na ni občas podívám, jestli ji něco nevypadne z burgru na zem. Zatvářila se uraženě. Poser se z toho svýho bavoráka, pomyslela si, ale nic jí neupadlo. Technologii konzumace hamburgeru ovládala dokonale. Na rozdíl ode mne. Jsem v tomto ohledu břídil jak Pat a Mat na Harwardu, vím, ale do michelinských hvězdiček také nechodím. Často. Tak se nedělej.

Rozhodl jsem se, že se s ní dám do řeči. Počkal jsem, až dojí, a pak jsem spustil:

„Víte, slečno, pracuju v takové ...“

„Pavla.“

„Prosím?“

„Jmenuju se Pavla.“

„Aha, tak Pavlo ...“

„Blbý, co?“

„Co?“

„Méno. Je to blbý méno.“

„Ne, proč? Vůbec ne.“

Zatvářila se pohrdavě. Jak jí mohli dát rodiče tak blbé jméno? A já jsem jako oni, líbí se mi.

„Víte, Pavlo pracuju v takové marketingové firmě. Děláme průzkumy mezi lidmi a zjišťujeme, co se jim líbí a co ne, co by chtěli změnit, jaké mají názory na určité problémy a podobně. Můžu vám položit také pár takových otázek?“

Nejdřív ji napadlo, že není přece žádná cvičená opice, aby musela dělat, co po ní chci, ale rozmyslela si to. Přece jenom ji zadarmo odvezu pěkných pár kilometrů, proč by mi tedy nepomohla s nějakou anketou.

„Tak jo,“ vylezlo z ní otráveně.

„Nejdříve bych se chtěl zeptat ...“

„A komu to bude dobrý?“ vyrazila ze sebe, aniž by mě nechala položit první otázku, a zaskočila mě tím.

„Komu, komu ...jak to myslíte?“

„No komu to bude dobrý, ty moje vodpovědi.“

„Aha, přece tomu, kdo ty informace ode mne koupí.“

„Vy prodáte to, co vám vodpovím? Kolik zaplatíte mně za ty vodpovědi?“

„Nic, odpovídáte přece dobrovolně!“

„Si děláte prdel, ne?“

Nedělal jsem si ji, ale měl jsem silné tušení, že jsem se dopustil chyby hned někde na začátku rozhovoru. Sakra!

Pavla se tvářila flegmaticky a vychutnávala si, jak mě zahнала do kouta.

„Kolik cizích nápadů ste už prodal, než ste si pořídil tohle fáro?“

Bila do mne a vůbec se mi to nelíbilo. Je třeba převzít iniciativu.

„Pavlo,“ řekl jsem klidně a smířlivě „povím vám popravdě, jak to vlastně je.“ Nejdřív si ji musím udobřit.

„Pracuju pro jednu politickou stranu. Děláme průzkumy veřejného mínění a strana pak ty výsledky promítne do svého volebního programu. Tak máte vlastně možnost ovlivňovat další

vývoj v republice,“ snažil jsem se působit přesvědčivě a dělal ze sebe naivního blbečka.

„Ty vole!“ Pavla se chytla za čelo a div nevyprskal smíchy. Je to fakt takový debil?, pomyslela si, ale ovládla se a řekla uraženě přesný opak:

„Si myslíte vo mně, že sem debil?“ Byla si jistá, že někdo tady debilem určitě je.

„To v žádném případě,“ ujistil jsem ji.

Tak je to jasné.

„Každá politická strana potřebuje nějakou zpětnou vazbu,“ pokračoval jsem. „Připadá mi to takhle správně a dobře. To je přece demokracie. Máte možnost otevřeně říct, co si myslíte.“ Cítil jsem, že to zní blbě. Kdyby chudák Pavla znala Rudé právo, myslela by si, že jsem tam psával úvodníky. Naštěstí byla už mladá.

„Seru na politický strany,“ řekla s ledovým klidem.

„To je jasný názor. Díky. Ale proč? K volbám asi nechodíte, tak jak by se podle vás měla chovat strana, kterou byste šla volit?“

„Děte do hajzlu,“ procedila mezi zuby, strčila si znova sluchátka do uší, natočila se ke mně bokem a koukala postranním okénkem na ubíhající krajinu.

V tom mi zazvonil přes hands free mobil. Radek.

„Čau, vole, můžu? Máš chvíli?“

„No,“ otočil jsem se ke své spolujezdkyni. I já jsem slyšel hudbu z jejích sluchátek. „Ale jo, chvíli.“

„Hele, teď jsem mluvil s Milanem. Vypadá to jako dobře. Bohouš s tím prej taky jako souhlasí. Problémy ještě může dělat Míša, ale na 90 % je to jako hotový.“

„Jo, tak to je fajn.“

„Už maj všichni Vaška jako plný zuby. Hrabe jen na sebe. Musí pustit i jako ostatním. Když to neumí, kopnem ho jako do prdele. Až to jako proserem ve volbách, chceme pořád zůstat u lizu, ne?“

„Jo, jasně. Doktor bude lepší.“

„To je jasný. Doktor ví, jak se to jako dělá. Ten nám půjde na ruku. Vašek to už jako přehání. Kdyby se to jako posralo, jsme v prdeli všichni.“

„Tak fajn, díky za zprávu. Jen se trochu bojím, aby nám to ten Míša ještě nepodělal.“

„Neboj, ten dostane svý a dá jako pokoj. Ten je pořád nenažranej, dostane svý a dá jako pokoj a ty pak budeš taky v pohodě. Dárek se už chystá. Ha, ha! Volám ti proto, abys byl jako v klidu.“

„Tak jo, díky. Neměl bych ale přece jenom tomu Míšovi ještě pro sichr zavolat?“

„Ne, rači se drž teď jako trochu stranou. Ať ho jako moc nevyplašíme.“

„Tak dobře. Dík a měj se!“

„Čau, vole.“

Ohlédl jsem se po Pavle. Seděla nehnutě a zírala pořád z okénka ven.

Nic neslyšela.

Asi po kilometru jízdy řekla, aniž by se na mne podívala:

„Vyhod'te mne na tom odpočívadle,“ ukázala rukou na dopravní značku.

Prudce jsem přibrzdl, abych ho nepřejel a zahrnul na něj. Dojel jsem až k WC. Asi potřebuje.

Odvázala si pás, vystoupila ven, otevřela zadní dveře a vyndala si své věci.

„Tak jako dík,“ řekla, poodešla pár kroků, oblékla si bundu, batoh hodila přes rameno a šla ke skupince kamionáků, kteří stáli vedle. Řekli si pár vět a pak se vyhoupla do jednoho z nich.

LEOŠ

Jsou v životě chvíle, které jsou opravdu k vzteku.

Leoš se včera vrátil z abiturientského srazu po 40 letech rozčarovaný jak Mourinho po výprasku od Baníku. Dozvěděl se, že Irena, ta nejkrásnější, nejnádhernější a nejbáječnější spolužačka, na kterou si netroufl nikdy ani pomyslet, kterou se bál oslovit i jen o školní přestávce a kvůli které celé noci nemohl usnout, jej tenkrát ve 3. ročníku tajně milovala. Byl z toho vykolejený jak lanovka na Petřín. Takže místo ní, úžasné, vysoké a dlouhonohé plavovlásky má doma malou, tlustou a hysterickou manželku. To je přece k vzteku, ne?

Naštěstí dostal dnes v práci mail. Byla to jedna z těch nevyžádaných pošt, které se neustále cpou do vaší schránky jak Japonci do metra, ale na druhé straně vám však připomínají, že ještě existujete.

Vážený pane Černý, stálo v něm, blíží se konec léta, a jestli stále uvažujete o dovolené u moře, ráda bych Vám představila zajímavé novinky. Pak následovalo další blablabla, několik internetových odkazů a podpis Markéta Poláková, cestovní kancelář Za sluncem.

Tak Markéta, hmm, zasníl se Leoš a uviděl lehce vlnící se moře, sebe ve slaměném kloboučku pod slunečníkem a vedle Markétu opalující na lehátku své božské tělo. Zpropadeně rajska představa! Cítil se jak malý Leošek na houpacích kohoutech pod vánočním stromkem. Zmáčkl „odpovědět“ a napsal:

Milá Markéto, to je dobrý nápad, někam bych opravdu rád ještě vyrazil, ovšem jedině, když pojedete se mnou. Kam byste chtěla? Leoš

Od toho okamžiku skončila veškerá jeho frustrace a v práci už nic neudělal.

Markéta, to je pěkné jméno, a hned si ji představil běžící bílým písmem jako Pamelu z Pobřežní hlídky, mává na něj a volá: Leoši, Leoši!

A Leoš nechal vyzvánět telefony a snil ...

Už je to ..., počítal Leoš, osm let, co byl své ženě nevěrný. Dost dlouhá doba, konstatoval překvapeně. Jmenovala se Milada a stýkali se pravidelně jednou ročně. Takže vlastně žádná nevěra. Je to, jako když jdete na kontrolu s vysokým tlakem nebo k zubaři nechat si udělat plombu. Rutinní akce. Nazývali to zimní soustředění nebo také vysokohorská příprava, protože se scházeli vždy těsně před vánočními svátky v jednom horském hotelu blízko Vrchlabí. Sezónu pak ovšem spořádaně absolvovali se svými zákonnými protějšky. Oba se tam prvně setkali při svých pracovních cestách; ona nabízela inzerci v časopisech, které nikdo nečetl, on prodával výrobky, které nikdo neznal.

Napoprvé to připomínalo erupci Českého středohoří spojenou se zatměním Slunce a tsunami na Maledivách, při které praskaly lamelové pružiny hotelové postele a třásly se okenní tabulky ještě i o patro níž. Od té doby si pak plánovali své služební cesty ve stejném termínu a těšili se, alespoň Leoš, celý rok na ně. Sexuální posedlost se probouzela už od Jičína a za Novou Pakou platil pokuty za překročenou rychlost. Stával se alfa samcem, umělcem, stvořitelem, Belmondem s náhradní předepjatou bukovou lamelou v kufru svého auta.

V počátcích ho vzrušovala jen samotná myšlenka na Miladu, později přicházelo vzrušení až při půlení viagry, v dalších letech po jejím požití a nakonec se už prášek krájet nemusel. Pak prý dostala Milada na starost jiný region.

Třeba by to s Markétou zase šlo. Konečně, drobná nevěra utužuje manželství. S Markétou to půjde.

„Víš, Máno,“ řekl Leoš doma u večeře „kdepak máme tu naši vkladní knížku?“

„Na co vkladní knížku?“ podivila se Leošova žena. „Střecha je opravená, tepich máme nový a sedačka ještě pár let vydrží.“

„Ale jen jsem si tak říkal, celý rok se dřeš, ráno musíš brzy vstávat, v práci máte pořád samou honičku, já ti doma také moc nepomůžu, mohli bychom konečně někam na dovolenou,“ soukal ze sebe Leoš. „Odpočinout si, nechat se trochu obskakovat, abys nemusela stát pořád u plotny. Zasloužíš si to!“ ukončil spokojený sám se sebou, jak to hezky rozehrál.

Marii to zaskočilo. Vyjeveně zírala na svého muže a nemohla tomu uvěřit. Ten Leoš, no vida, přece jen má uznání. Je to hodný chlap, vždyť já to vím. Trochu se zapýřila a pak skromně řekla: „Ále, vždyť jsme byli předloni v Krkonoších. Stojí to zbytečně moc peněz.“ Těšila se však, jak ji bude Leoš přemlouvát a jak nakonec svolí.

„Nemyslel jsem Krkonoše nebo jen tak někde v Čechách,“ odpověděl Leoš pohrdavě. „Myslel jsem pořádnou dovolenou u moře. Turecko, Kréta a tak ...“

„Leo, vždyť přece víš, že nesnáším letadlo. Nikdy bys mě do něj nedostal!“ zasmála se shovívavě Marie. Má ji tak rád, že by s ní letěl až na druhý konec světa! Dojímalo jí to. Tak ráda by letěla, kvůli němu, aby mu udělala radost, že bude s ním. Vždyť i Leoš má

náročnou práci, pořád plnou hlavu starostí, velkou zodpovědnost, také potřebuje vysadit a přijít na jiné myšlenky.

Leoš se tvářil smutně, přemýšlel, hrál si s vidličkou na stole a pak zklamaně pronesl: „Za pár let půjdeme do důchodu, myslel jsem, že bychom mohli ...“ nemohl najít správná slova „něco mimořádného, na co pak budeme celý život vzpomínat. Moc bych si přál vidět zase moře, pláže, palmy na promenádách!“

Marie mlčela a bylo jí také smutno. Nabízet Máchovo jezero nebo Lipno jí přišlo hloupé.

„A co třeba Chorvatsko nebo Itálie, tam se přece dá dojet autobusem,“ přišel najednou Leoš s objevným nápadem a podíval se zvědavě na Marii očekávaje její reakci.

„Leo,“ řekla utrápeně Marie „copak ty si nevzpomínáš, že když jsme posledně jeli na Hlubokou, musel jsi každou půlhodinu zastavovat, abych se aspoň trochu protáhla. Já s tou svojí páteří fakt nemůžu sedět hodiny v autobuse. To by mě úplně zničilo.“

Nastalo ticho. Každý čekal, že ho prolomí ten druhý s návrhem, který jej uspokojí. Leoš však na Mácháč vůbec nemyslel a Marie by na to co Leoš nepomyslela ani náhodou. Jak by přece mohl trávit dovolenou každý sám! Pak Marie vstala, sklídila ze stolu a začala mýt nádobí. Leoš zůstal sedět a hrál si se slánkou, protože vidličku mu už odnesla. V tom zazvonil zvonek u dveří. Leoš zvedl oči a podíval se na Marii. Kdo to jen může být takhle večer? Marie otočila kohoutkem, otřela si ruce do utěrky a šla otevřít.

Do bytu se vrátila vysoká štíhlá blondýna, levou rukou si odhrnovala vlasy z čela a její nedopnutá blůzka vzbuzovala při tom vzrušující fantasmii. Dlouhá květovaná sukně zavlála kolem Leoše, jehož zrak prolétl od kotníku až kamsi neskutečně vysoko, kde končil její rozparek a začínaly krajkové kalhotky. Takhle nějak musela přece vypadat Irena v pětadvaceti, napadlo Leoše, který

vstal ze své židle a civěl. Dáma odstrčila Marii a volala: „Leo, jsi tady? Ciao Leo! Už ti dala tu knížku? Máš sbaleno?“

Marie se opírala zadkem o dřez a civěla také. Kdo to je? Leoš se mezi tím snažil učinit nějaké gesto, ale nevěděl jaké, nevěděl ani, co má říct, ani jak tu kouzelnou slečnu oslovit. Markéta? Irena? Milada? Claudie Schiffer?

Slečna se postavila k oknu a otočila se do kuchyně. Přehlédla situaci, zapálila si cigaretu, vyfoukla kouř (ó jak krásně, pomyslel si Leoš) a pak v klidu řekla: „Tak mrskni sebou, lásko. Venku čeká taxi, za chvíli nám to letí. Posluhovačka to už tady dodělá,“ máchla rukou k Marii.

Leoš ucítil facku. Cukl sebou, otevřel oči a před sebou uviděl sklánějící se Marii.

„Co je?“ vyhrkl vyjeveně.

„Chrápeš, jak kdyby bombardovali Londýn!“ řekla Marie a zase si lehla.

Leoš se posadil na posteli a usilovně přemýšlel.

„Tys mi dala facku?“ zeptal se nakonec.

„Blázníš? Jen jsem tebou trochu zatřásla. Nech mě spát.“